



Въ това време гробътъ бѣ вече изкопанъ.

Бѣлиятъ застана предъ него тържествено и рече:

— Е, вие двама, сега пихте вече отъ дяволската вода. Имате и кръстъ на челото. Сега остава да глътнете ей това! — и той имъ показа две таблети хининъ. — А сега, продължи бѣлиятъ, като държеше хинина въ ржцетъ си, който отъ двамата лжже, че е неговъ коня и глътне това, по-скоро да влиза самъ въ гроба, да не ни кара да го хвърляме въ него!

Единиятъ негръ протегна ржка, взе и плахо преглътна хинина. Другиятъ заскимтя и изплашенъ хукна съ все сила къмъ гората.

Негритъ нададоха радостни викове.

Дървениятъ инструментъ започна пакъ да думка, като оглушаваше цѣлата околностъ. И тълпата се отпрати доволна къмъ селото си.

А негритъ отъ лагера на бѣлия го гледаха съ още по-голъмо страхопочитание, защото всичко знаеше и всичко можеше тоя бѣлъ човѣкъ.

3. Добромирова

ЕСЕННА ПЪСЕНЬ

Пакъ дойде нова есенъ
Тжжовна и безъ пѣсенъ.
И капятъ пакъ листата
Въ полето и гората.

И дето птици пѣха
И де цвѣтя цвѣтѣха —
Сега мъгли се влачатъ
И гарвани тамъ грачатъ

О, есенъ, есенъ, есенъ,
Безъ радостъ и безъ пѣсенъ...
Какъ мрачно е небето!
Какъ скръбно е сърдцето!

Владимиръ Русалиевъ.